

30.3.2021

LSSAVI/2743/2021

Peruspalvelut, oikeusturva ja luvat
Ympäristöterveydenhuolto

Maa- ja metsätalousministeriö
PL 30
00023 Valtioneuvosto
kirjaamo@mmm.fi

Viite: Lausuntopyyntö VN/20882/2020, 10.2.2021

Lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi laiksi eläinten tunnistamisesta ja rekisteröinnistä

Länsi- ja Sisä-Suomen aluehallintovirasto lausuu luonnoksesta hallituksen esitykseksi laiksi eläinten tunnistamisesta ja rekisteröinnistä sekä eräksi siihen liittyviksi laeiksi seuraavaa.

Johdanto

Eläinten tunnistamista ja rekisteröintiä koskevassa kansallisessa lainsäädännössä tulee huomioida tunnistamisen ja rekisteröinnin ensisijainen tarkoitus, joka on eläintautien vastustaminen ja tämän vuoksi pitää siitä erillään täydentävien ehtojen valvonta.

Yleistä luonnoksesta hallituksen esitykseksi

Eläinten tunnistamisen ja rekisteröinnin otantavalvontoihin liittyvien johtopäätösten sekä täydentävien ehtojen noudattamisen arviointi ja tästä aiheutuvien siirtokieltojen asettaminen ja purku tulee säilyä eläintautiviranomaisella, joka on aluehallintovirasto. Järjestelmä on luotu palvelemaan eläintautien torjuntaa ja elintarviketurvallisuutta. Otantavalvontaketjussa mukana oleminen auttaa läänineläinlääkäreitä käyttämään järjestelmästä saatavaa tietoa. Läänineläinlääkäreiden on eläintautitilanteessa pystyttävä itse järjestelmästä löytämään tarvittava tieto. Eläintautitilanteessa pelkkä muodollinen toimivalta ei riittävää, vaan rutiinin kautta syntyvä järjestelmien käytön osaaminen on välttämätöntä.

LÄNSI- JA SISÄ-SUOMEN ALUEHALLINTOVIRASTO
PL 200, Wolffintie 35, 65101 Vaasa

puh. 0295 018 450
kirjaamo.lansi@avi.fi
www.avi.fi

Jyväskylän toimipaikka
Hannikaisenkatu 47

Tampereen toimipaikka
Yliopistonkatu 38

Ehdotettu hallintomenettelyn keskittäminen vähentäisi viranomaisyhteistyötä ELY-keskusten aluehallintoviraston sekä kunnallisten virkaeläinlääkärien kesken, mikä haittaisi eläintautien vastustamista.

Kunnaneläinlääkärien tosiasiallisten tehtävien laajentaminen ei ole kunnaneläinlääkärien tai näiden valvonnan kohteina olevien asianosaisten edun mukaista. Vaikka valvontatehtävien lukumäärä kasvaisi vain vähäisesti, valvottavan lainsäädännön laajeneminen lisää merkittävästi jo nyt kuormitettujen kunnaneläinlääkärien ja erityisesti valvontaeläinlääkärien hallinnollista taakkaa. Aluehallintovirasto katsoo kuitenkin hyväksi eläinten tunnistamisen ja rekisteröinnin valvonnan lisäämisen eläinlääkintähuoltolain nojalla kunnille korvattavien virkatehtävien joukkoon.

Aluehallintoviraston katsoo Tullin lisäämisen eläinten tunnistamisen ja rekisteröinnin viranomaisten joukkoon olevan hyvin kannatettavaa.

Eläinterveyssäännöstössä (EU 2016/429, AHL) tai laissa eläinten tunnistamisesta ja rekisteröinnistä ei määritellä eläinlajiryhmiin kuuluvia lajeja, alalajeja tai rotuja. Lain esitöissä määritellään vain hirvi- ja kamelieläimiin kuuluvat eläimet. Tämä jättää tulkinnanvaraiseksi muiden ohella nautaeläinten tunnistamisessa tarkoitetut lajit (nauta, biisoni, visentti, vesipuhveli sekä eläintarhoissa pidettävät nautaeläimet), lammas- ja vuohieläinten tunnistamisessa tarkoitetut lajit (erityisesti eläintarhoissa pidettävät lajit) sekä sikaeläinten tunnistamisessa tarkoitetut lajit ja rodut (mm. kesysika, villasika, minisika).

Yksityiskohtaiset huomiot

6 §

AHL 87 artiklan mukaan ilmoitus sorkka- ja kavioiden kuljetuksen aloittamisesta on säännöksen sanamuodon mukaisen tulkinnan mukaan kertaluonteinen velvoite.

Onko tarkoitus, että sorkka- ja kavioiden ei-kaupallisesta sekä koirien, kissojen, frettien ja siipikarjan kaupallisesta kuljetustoiminnasta annetaan tämän lain nojalla vain

kertaluontoinen ilmoitus? Onko rekisteröinti maksullista ja jos ilmoitus ei ole kertaluontoinen, mikä on rekisteröinnin voimassaoloaika?

Järjestelmää, johon säännöksessä tarkoitetut ilmoitukset on tarkoitus kirjata ei ole mainittu. Tämä tulisi täsmentää ja jos tarkoitetaan uutta järjestelmää, sen vaikutukset tulisi arvioida.

Säännöksessä tulisi myös mahdollistaa toimijoille omatoiminen ilmoittaminen. Ilmoituksen käsittely aluehallintovirastossa tulisi säätää maksulliseksi aluehallintovirastojen maksuista annetun valtioneuvoston asetuksen nojalla.

Aluehallintovirasto on huolissaan siitä, että turkiseläinten kuljettamisesta, erityisesti jäsenvaltioiden välillä tai unioni alueen ulkopuolelle ei säädetä lainkaan.

10 §

Lammas- ja vuohieläinten tunnistamisen ja merkitsemisen ajankohta tulisi olla sama kuin naudoilla (20 päivän kuluessa syntymästä) riippumatta siitä, siirretäänkö eläimiä syntymäpitopaikasta vai ei. Vasta 6 kk ikäisenä tapahtuva merkitseminen altistaa alle 6 kk ikäiset eläimet laittomalle eläinkaupalle. Merkitsemättömien eläinten myynti harmaille markkinoille altistaa eläimet lopetusasetuksen (EY 1099/2009) ja eläinsuojelulainsäädännön vastaisille teurastusmenetelmille. Suomen lammas- ja vuohikatraat ovat eräistä muista Euroopan maista poiketen sen kokoisia ja lammastalous sen tyyppistä, ettei karitsojen merkintä pian niiden synnyttyä ole kohtuuton vaatimus.

Länsi- ja Sisä-Suomen aluehallintoviraston alueella on hiljattain todettu laajamittaisia ja taloudellisesti merkittäviä laiminlyöntejä erityisesti lampaiden kohdalla. Tämän vuoksi on erittäin tärkeää, että lampaiden merkintä tapahtuu olennaisesti voimassa olevan lainsäädännön vaatimuksia nuorempana.

11 §

Aluehallintovirasto katsoo, että sikaeläimiä koskevan tunnistamisveloitteen tulee yksiselitteisemmin koskea kaikkia sikoja, myös lemmikkeinä pidettäviä minisikoja ja villasikoja. Näiden

pitäminen esimerkiksi hevostalleilla ja muuten ulkotiloissa ovat riski afrikkalaisen sikaruton leviämisen kannalta.

Säännöksessä tulisi täsmentää vaatimukset elintarvikeketjuun kuuluvien sikaeläinten ja lemmikkeinä pidettävien sikaeläinten osalta (vrt. luonnoksen 15 §:n sääntely).

16 §

Tunnistusvaatimuksista annettavan poikkeusluvan käsittely aluehallintovirastossa tulisi säätää maksulliseksi aluehallintovirastojen maksuista annetun valtioneuvoston asetuksen nojalla. Lisäksi tulisi määritellä poikkeusluvan voimassaoloaika.

Järjestelmää, johon poikkeusluvut on tarkoitus kirjata, ei ole mainittu. Tämä tulisi täsmentää ja jos tarkoitetaan uutta järjestelmää, sen vaikutukset tulisi arvioida.

Luonnoksen 10 §:n esitöiden mukaan delegoidun asetuksen (EU 2019/2035) 45 ja 48 artiklan mahdollistamaa vuohisnauhaa, pötsibolusta, injektoitavaa transponderia tai molempiin korvalehtiin laitettavaa elektronista korvamerkkiä ei olisi tarkoitus ottaa käyttöön Suomessa. Luonnos jättää tulkinnanvaraiseksi sen, koskeeko tämä rajoitus myös delegoidun asetuksen 47 artiklan mukaista lammis- ja vuohieläinten merkitsemisestä poikkeamista. Toisin sanoen voiko näillä suljetuissa pitopaikossa pidetyillä lammis- ja vuohieläimillä kuitenkin käyttää esim. injektoitavaa transponderia, vaikka sama tunnistusväline ei olisi kansallisesti käytössä muilla lammis- ja vuohieläimillä.

21 §

Luonnoksen mukaan aluehallintovirasto ohjaa ja valvoo toimialueellaan eläinten tunnistamista ja rekisteröintiä koskevien säännösten noudattamista. Aluehallintoviraston toimialueilla on useita teurastamoja, joissa Ruokavirasto suorittaa elintarvikelainsäädännön mukaisen valvonnan. Jos tarkoituksena ei ole säätää, että aluehallintovirasto ohjaa ja valvoo Ruokaviraston virkamiehiä, tämä tulisi ilmaista selkeämmin.

Luonnoksen mukaan pykälä vastasi asiasisällöltään voimassa olevan lain 24.3 §:ää. Sanamuodon mukaisesti tämä ei lainkaan pidä paikkaansa, sillä voimassa olevan lain säännökseen verrattuna Ruokaviraston roolia on olennaisesti muutettu. Sekä voimassa olevan lain 24.3 §:ssä, että mainitun pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa alleviivataan Ruokaviraston roolia. Tämä on luonnoksesta poistettu. Voimassa olevan lain mainitun pykälän yksityiskohtaisten perustelujen kohdalla myöskään kuvata lainkaan aluehallintovirastojen varsinaisia tehtäviä, vaan ainoat tahot, jolle tosiasiallisesti mainitaan tehtäviä ovat Ruokavirasto ja ELY-keskukset.

Aluehallintoviraston laatiman alueellisen suunnitelman ja Ruokaviraston laatimaan valtakunnalliseen suunnitelmaan, joka käsittää kuitenkin alueellisista viranomaisista ELY-keskusten suorittaman valvonnan, välinen suhde jää epäselväksi. Tämä on erityisen ongelmallista, sillä aluehallintovirastojen ja ELY-keskusten toimialueet eivät ole täydellisesti päällekkäiset, jolloin yhden kunnan alueella voisi olla sovellettavana kahden eri aluehallintoviraston sekä Ruokaviraston ELY-keskukselle tekemä suunnitelma.

Voimassa olevan lainsäädännön 24 §:n sanamuodon mukaisen tulkinnan ja pykälän yksityiskohtaisten perustelujen mukaan pääasiallinen viranomainen eläinten tunnistamisesta ja rekisteröinnistä on selvästi Ruokavirasto. Luonnoksen 21.2,3 §:n mukaan, jos jotakin tehtävää ei ole nimenomaisesti säädetty jollekin viranomaiselle, tehtävä kuuluu aluehallintovirastolle. Tämä on merkittävä vastuun siirto alueviranomaiselle ja asettaa eläinten tunnistamista ja rekisteröintiä koskevan lainsäädännön tehtävien hoitamisen huomattavan epävarmalle pohjalle, kun maakuntauudistuksen myötä on muiden ohella mahdollista, että aluehallintovirastot lakkautetaan.

22 §

Maataloustukien ehtojen noudattamisen valvonta on eläintautivalvonnasta erillinen tehtävä. Luonnoksen sanamuoto tarkoittaisi merkittävää ELY-keskuksen toimivallan laajentamista

täydentävien ehtojen noudattamisen valvonnasta yleisempään eläinten tunnistamisen ja rekisteröinnin valvontaan. Voimassa olevan sääntelyn taustalla on ensisijaisesti eläintautien vastustaminen, johon ELY-keskuksilla ei lähtökohtaisesti ole substanssiasiantuntemusta.

Luonnoksen esitöissä mainitusta poiketen säännös poikkeaa merkittävästi voimassa olevan lain 24.5 §:stä. Luonnoksessa esitetyn ja mainitun pykälän esitöiden perusteella ELY-keskusten toimivaltaa laajennetaan hyvin merkittävästi koskemaan kaikkea kaikkien eläinlajien eläinten tunnistamisen ja rekisteröinnin valvontaa. Onko tämä lainsäätäjän tarkoitus? Luonnoksen kohdassa 4.2.3 väitetään, että viranomaisten nykyiset tehtävät ja työnjako eivät ehdotuksen mukaan olennaisesti muuttuisi. Mainitun säännöksen perusteella tämä ei lainkaan pitäisi paikkaansa.

Toimivallan jaossa alueviranomaisten välillä tulee huomioida eläinterveyssäännösten tarkoitus, joka on eläintautien valvonta ja ehkäisy. Eläintautivalvonta on EU:ssa yleisesti säädetty nimenomaan eläinlääkintäviranomaisten tehtäväksi. Luonnoksen mukainen sääntely olisi merkittävä muutos vallitsevaan oikeustilaan ja edellyttäisi, että ELY-keskuksiin tulisi palkata merkittävä määrä päteviä eläinlääkintäviranomaisia.

23 §

Kunnaneläinlääkärit eivät tällä hetkellä tee juurikaan eläinten tunnistamista ja rekisteröintiä koskevia hallintopäätöksiä tai muutenkaan asiaa koskevaa hallintomenettelyä, vaan valvonta on perustunut sille, että kyseisen lainsäädännön rikkomuksista on ilmoitettu eteenpäin joko ELY-keskuksille tai aluehallintovirastoille. Luonnoksen mainitun pykälän esitöiden sanamuotojen ("vastaisi", "ryhtyy") mukaan kunnaneläinlääkäriin velvollisuus viipymättä ryhtyä toimenpiteisiin muuttuu hyvin olennaisesti vallitsevasta oikeustilasta. Lisäksi esitöiden ja voimassa olevan lain 24.4 §:n sanamuodon välillä on merkittävä muutos, sillä voimassa olevan lain 24.4 §:ssä alleviivataan Ruokaviraston roolia, joka on luonnoksesta poistettu. Voimassa olevan lain esitöissä ei myöskään mainitun pykälän yksityiskohtaisten perustelujen kohdalla kuvata

kunnaneläinlääkäriin varsinaisia tehtäviä lainkaan, vaan ainoat tahot, jolle tosiasiallisesti mainitaan tehtäviä ovat Ruokavirasto ja ELY-keskukset. Näin merkittävän viranomaisen roolin muutoksen vaikutukset tulisi arvioida yksityiskohtaisemmin.

Kunnaneläinlääkärijärjestelmä on tällä hetkellä voimakkaassa murroksessa ja eläinlääkintähuoltolain kokonaisuudistuksen myötä koko järjestelmä saattaa muuttua merkittävästi. Samaan aikaa substanssilainsäädännössä lisätään jatkuvasti kunnaneläinlääkärille tulevia tehtäviä. Ministeriön laskelmien mukaan kunnaneläinlääkärien kokonaispalkkaukseen perustuvaan järjestelmän tarvittaisiin kolmannes lisää viranhaltijoita. Miten tehtävien laajentuessa saadaan pidettyä nykyiset praktikkoeläinlääkärit ja valvontaeläinlääkärit viroissa ja houkuteltua suuri määrä uusia eläinlääkäreitä uusiin kunnaneläinlääkärien virkoihin? Jo nyt erityisesti valvontaeläinlääkärien vaihtuvuus on suurta, mikä haittaa laajaan hallittavaan lainsäädäntöön perehdyttämistä ja sitä kautta mainitun lainsäädännön valvontaa.

26 §

Virallisen valvonnan siirtäminen toimeksiannolla muun kuin täysivaltaisen viranomaisen tehtäväksi on ongelmallista useista syistä. Jotta valtuutetut tarkastajat olisivat riittävän päteviä tekemään edes toimeksiannettua valvontaa, heidät osaaminen tulisi arvioida ja varmistaa. Tämä johtaa asetelmaan, jossa valtuutettavat tarkastajat joutuvat käymään läpi jonkinlaisen koulutuksen, sertifiointin, kokeen tai lupamenettelyn, jotta heidät voidaan yhdenvertaisesti katsoa päteviksi tehtäviinsä. Valtuutetut kuitenkin luonnoksen 4 momentin mukaan toimivat virkavastuulla ja vahingonkorvausvastuulla. Voimassa olevan lain 25 §:n yksityiskohtaisten perustelujen mukaan Ruokavirasto vastaisi valtuutettujen tarkastajien pätevyydestä tehtäviinsä. Luonnoksen mainitun pykälän 1 momentin mukaan Ruokavirasto ja aluehallintovirasto voivat toimeksiannolla siirtää virallista valvontaa luonnollisen henkilön suoritettavaksi, mutta pykälän esitöiden mukaan vain Ruokavirasto vastaisi toimeksiannon saajan

pätevyydestä tehtäviinsä. Tämä johtaa tilanteeseen, jossa ennakkoon tehtävä pätevyysvarmistaminen ei ole samojen viranomaisten vastuulla kuin toimivaltuuden siirto.

Toimeksiannon ja valtuutuksen peruuttamisen hallintomenettely ei ole hyvän hallinnon mukaista. Kehotus ei ole hallintopakkeino, eikä sitä siksi tarvitse noudattaa. Kehotusta ei anneta valituskelpoisella hallintopäätöksellä, joten asianosaisen oikeusturva ei ole taattu. Lisäksi on tärkeää, että Ruokavirasto ja aluehallintovirastot voivat viipymättä peruuttaa toimeksiannon tai valtuutuksen, jos näiden ehtoja ei noudateta. Momentin viimeinen säännös tulee ehdottomasti poistaa, sillä se ei ole hyvää hallintoa ja aiheuttaisi kestämatonta viivettä toimivallan purkamiseen.

Aluehallintovirasto on myös erityisen huolissaan siitä, että pitkälle koulutettujen toimivaltaisten viranomaisten tehtäviä siirretään vähäisemmin koulutettujen ja vain rajoitetusti toimivaltaisten luonnollisten henkilöiden tehtäviksi. Kenttävalvonnassa on havaittu, että lainsäädännön rikkomukset eivät tavallisesti tapahdu vain yhden lain osalta kerralla, vaan jos laiminlyöntejä havaitaan, niitä havaitaan usean eri lainsäädännön osalta. Tällöin se, että käytetään tarkastajia, jotka eivät ole toimivaltaisia edes dokumentoimaan laiminlyöntejä kuin yhden lain osalta, puhumattakaan siitä, että puuttuisivat hallintopakkeinoilla usean eri lain rikkomiseen, voi johtaa tilanteeseen, jossa tarkastuksilla ei todeta enää kuin yhden lain rikkomuksia, jos niitäkään. Tämä vie uskottavuuden viralliselta valvonnalta ja kääntää kehityksen, jossa on pyritty pikemminkin valvontojen yhdistämiseen ja keskittämiseen. Tarkastusten lukumäärän kasvu ja valvonnan pirstaloituminen ja eriytyminen eri toimijoille johtaisi valvonnan kohteiden hallinnollisen taakan ja valvonnasta aiheutuvan haitan merkittävään lisääntymiseen.

Pykälän 3 momentti kaipaisi selkiyttämistä, erityisesti toimeksiannon saaneen tai valtuutetun tehtävien laiminlyönnin ja tähän puuttumisen osalta.

Toimeksiannon sisältö pitäisi määritellä.

27 §

Jos kehotusta halutaan käyttää, se tulisi nostaa omaksi pykäläkseen selvyyden vuoksi. Vallitseva oikeustila lievissä laiminlyönnöissä on ollut käyttää kehotusta, joten sen tulisi olla osa varsinaista sääntelyä, eikä esiintyä epäsuorasti tarkastusoikeutta koskevan säännöksen esitöissä. Lisäksi harkintavalta kehotuksen käyttämisessä tulisi olla vahvemmin viranomaisella ja luonnoksen ohje ”käytännöstä”, jonka mukaan (aina) ensin kehotetaan korjaamaan puute ennen kuin pakkokeinoihin ryhdytään, rajoittaisi viranomaisen toimintaa liiallisesti.

Pysyväisluonteisen asumisen piirissä tehtävän tarkastamisen tarkastusperustetta tulee täsmentää hallituksen esityksen tekstin mukaisesti. Perusoikeusrajoituksen syynä oleva ihmisten terveydelle vaarallisten eläintautien vaaran ja tarkastamisen välinen yhteys on tärkeä ilmaista.

Valtuutuksen antaminen tulisi määritellä toimielimen sijaan oikeushenkilölle virkavastuun ja vahingonkorvausvelvollisuuden selkeyden vuoksi.

29 §

Poliisin virka-apun osalta tulisi täsmentää voivatko myös luonnoksen 26 §:ssä tarkoitetut toimeksiannon tai valtuutuksen perusteella toimivaltaiset tahot saada poliisin virka-apua.

30 §

Lainsäädännössä mainitaan useita toimivaltaisia viranomaisia ja näin ollen rekistereillä viitattaneen useaan eri rekisteriin. Pykälän tekstistä saa vaikutelman, että kyseessä olisi yksi yhteinen rekisteri.

32 §

Jos on tarkoitus, että kehotusta käytetään yleisesti pakkokeinon kaltaisena toimenpiteenä, siitä olisi syytä säätää erikseen. Hallintolaki (434/2003, HL) ei tunne kehotusta toisin kuin luonnoksen yksityiskohtaisissa perusteluissa väitetään. HL 8 §:ssä tarkoitettu neuvonta koskee hallintoasian hoitamiseen liittyvää neuvontaa, eikä laiminlyöntien korjaamista. Hallintolakiin

viittaaminen on epätarkoituksenmukaista myös, koska erityislakina luonnoksen laki syrjäyttää yleislain (*lex specialis derogat legi generali*).

33 §

Hallintolaki ei tunne kehotusta toisin kuin luonnoksen yksityiskohtaisissa perusteluissa väitetään. Aluehallintoviraston ja ELY-keskuksen välisestä toimivallasta tulee säätää johdonmukaisemmin. On tarpeellista, että myös aluehallintovirastolla on riittävä osaaminen ja asiantuntemus käytännön valvontatoiminnasta.

35 §

Uhkasakon asettamista tai tuomitsemista ei tulisi antaa henkilöviranomaisen (kunnaneläinlääkäri) tehtäväksi, vaan uhkasakkoasia tulisi aina saattaa monijäsenisen viranomaisen, esimerkiksi aluehallintoviraston tai ELY-keskuksen käsiteltäväksi.

36 §

Seuraamusmaksua pidetään hyvänä muutoksena, sillä se todennäköisesti vähentää poliisiviranomaisen ja tuomioistuinlaitoksen työtä. Seuraamusmaksujen ja näistä nousevien oikaisuvaatimusten käsittely kuitenkin lisänee hallintoviranomaisen työtä ja valitusoikeuden myötä myös hallinto-oikeuksien kuormaa.

Vähintään 300 euron seuraamusmaksu vaikuttaa liian suurelta. Seuraamusmaksun tulisi olla alimmillaan sama kuin rikkomusmaksu, mutta tätä vähimmäismaksua ei saisi alittaa. Kun summaa ei voisi alittaa, lieventämisperusteita ei tarvittaisi pykälän 3 momentissa. Pykälän 3 momentissa mainitut lievennysehdot aiheuttavat yhdenvertaisuusongelman ja hankaloittavat seuraamusmaksun käyttämistä.

Seuraamusmaksun määräytymisperusteista tulisi säätää asetuksella. Laajamittaisessa toiminnassa enintään 5000 euron seuraamusmaksu on eräs kaupanteon kulu, eikä sillä ole enää lainsäädännön noudattamista tukevaa vaikutusta.

37 §

Pykälässä tulisi määritellä, kenelle rikkomusmaksu kohdennetaan, ja onko se kuljetus- vai eläinkohtainen.

39 §

Ilmoittajan henkilöllisyyden suojaaminen katsotaan tärkeäksi asiaksi ja siitä erikseen säätäminen siksi perustelluksi.

41 §

Pykälässä tulisi ottaa huomioon hankintalain säädökset.

Pykälän esitöissä viitataan maksuasetukseen, jota ei ole määritelty. Kyseessä lienee Ruokaviraston maksullisista suoritteista annettu maa- ja metsätalousministeriön asetus (161/2021), mutta tämä olisi mainittava.

42 §

Eläinten tunnistamisen ja rekisteröinnin sisällyttäminen eläinlääkintähuoltolain nojalla kunnille korvattavaan valvontaan on perusteltu ja kannatettava muutos.

43 §

Muutoksenhakua koskevassa pykälässä on ansiokkaasti otettu huomioon eläintautien valvontaa koskeva kiire ja mahdollistettu päätösten täytäntöönpanokelpoisuus ennen lainvoimaisuutta. Samoin kunnaneläinlääkärin päätöksen valitusmenettelyn suoraviivaisuus on perusteltu ja kannatettava säännös.

Täytäntöönpanokieltoa koskevan 3 momentin sääntelyn osalta 4 momentissa tarkoitettu Tullia koskeva oikaisuvaatimusmenettely voi tosiasiallisesti estää asianosaisen täytäntöönpanoa koskevan oikeusturvan toteutumisen.

Sivuhuomiot

Eläintautilain säädösnumerossa (76/2021) on lyöntivirhe (s. 15).

Nykyisessä lainsäädännössä säädetään, missä vaiheessa ja kuka (aluehallintovirasto) tekee tutkintapyyntöä poliisille. Tästä ei ole esityksen mukaisessa säädöksessä säännöstöä, joten asia tulisi selventää.

Laki maatalouden tukien toimeenpanosta

25 §

Toimivallan jaossa alueviranomaisten välillä tulee huomioida eläinterveyssäännösten tarkoitus, joka on eläintautien valvonta ja ehkäisy. Eläintautivalvonta on EU:ssa yleisesti säädetty nimenomaan eläinlääkintäviranomaisten tehtäväksi. Aluehallintoviraston toimivallan poistaminen täydentävien ehtojen valvonnasta eläinten tunnistamisen ja rekisteröinnin osalta poikkeaisi EU:n vakiintuneen sääntelystä.

Eläintautilaki

94 a §

Seuraamusmaksua pidetään hyvänä muutoksena, mutta se lisännee työtä hallintoviranomaisessa ja valitusoikeuden myötä myös hallinto-oikeuksissa.

Vähintään 300 euron seuraamusmaksu tuntuu korkealta. Pykälän 3 momentissa mainitut lievennysehdot aiheuttavat yhdenvertaisuusongelman ja hankaloittavat seuraamusmaksun käyttämistä.

Seuraamusmaksun määräytymisperusteista tulisi säätää asetuksella. Laajamittaisessa toiminnassa enintään 5000 euron seuraamusmaksu on eräs kaupanteon kulu, eikä sillä ole enää lainsäädännön noudattamista tukevaa vaikutusta.

Lisätiedot

Lisätietoja lausunnosta antavat allekirjoittaneet.

Yksikön päällikkö,
läänineläinlääkäri

Matti Nyberg, ratkaisija

Läänineläinlääkäri

Jan Mattila, esittelijä

Tämä asiakirja on allekirjoitettu sähköisesti. Allekirjoitus on viimeisellä sivulla.

Tämä asiakirja LSSAVI/2743/2021 on hyväksytty sähköisesti / Detta dokument LSSAVI/2743/2021 har godkänts elektroniskt

Esittelijä Mattila Jan 30.03.2021 16:02

Ratkaisija Nyberg Matti 30.03.2021 16:02